

Α. ΠΕΡΝΑΡΗ

ΕΝΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τιμητικό αφιέρωμα στην
κ. Νικολέτα Μ. Ἀλεξανδράκη

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ ΑΠ' ΤΗ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΤΙΡΟ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 1966

Ποιήματα ἀρχαίων συντάξιμοι,
τῆς ποιήσεως ἑλλην. παιονίδου
ἡμετέρας.
Ποιήματα

ΔΩΡΕΑ
ΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΥ
ΠΑΙΟΝΙΔΗ

ΤΟΣΟ ΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Πόσων εἰδῶν λόπες καὶ πόσων εἰδῶν γέλια
περιδιαβάξουν ἀπάνω σ' ἐτούτη τῇ γῆ!
Ἄνυποφίαστα πατοῦμε τὸ χρυσάφι,
γελάμε χορεύοντας
καὶ τρωγόμαστε γιὰ δυὸ χάλκινα κέρματα.
Νὰ σηκώσουμε λιγάκι πιὸ ψηλὰ τὸ κεφάλι,
πάνω ἀπὸ τὶς στέγες,
πρὸς τὸ φῶς,
πιὸ ἔξω ἀπ' τὴν πόλη,
πρὸς τοὺς λόφους,
πρὸς τὸν ἥλιο
καὶ νὰ χαρῆ ἡ ματιὰ μας τὴν εὐγένεια τοῦρανοῦ καὶ τοῦ λουλουδιοῦ·
νὰ γεμίσουμε τὴ ψυχὴ ἀπ' τὴν ἀνάσα τοῦ κόσμου,
νὰ γίνουμε τόσο δὰ ἄνθρωποι.

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πλαστήκαμε
γιὰ νὰ ριχτοῦμε μ' ἓνα ἁμάρτημα στὸ χάος.
Τὰ βύθη τῆς ἀνυπαρξίας δὲ μποροῦν νὰ χουνε τὴ δύναμη νὰ συντρίβουν ζωὲς
καὶ νὰ μαδοῦν τὰ πέταλα τῆς ψυχῆς.
Ὁ Πλάστης δὲν ἀνοίγει τάφους.
Ἄνοίγει ὀρίζοντες γιὰ τὰ πλάσματά του.
Τὰ ἁμαρτήματα βρίσκονται στὴ φαντασία τῶν δειλῶν
κι ὁ κόσμος πλάστηκε ὡραῖος γιὰ τοὺς ὡραίους καὶ τοὺς δυνατούς.

ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΟΣ

Κάποιαν αὐγὴ θ' ἀναστηθῶ
μέσα σὲ πλήμμυρα φωτὸς κι ἀνθῶν,
ἐνῶ ὁ ἔρωτας, ποὺ ἔπαψε ἀπὸ καιρὸ ν' ἀγγίξει τὴν καρδιά μου,
θὰ ξαναβλατισθῆ γιὰ ν' ἀγκαλιάσει τὸ σύμπαν.
Κάποιο πρωὶ θὰ κλείσουν οἱ πληγές